

ВІН УМІВ ЛЮБИТИ ЛЮДЕЙ

(Пам'яті Бориса Іваненка)

13 березня 2008 року завершилося земне життя чудової людини, знаного архівіста, історика, журналіста, заслуженого працівника культури України Бориса Васильовича Іваненка. Ще зовсім недавно його жарти сповнювали оптимізмом оточуючих, і на його доброзичливі ямби як найкращий подарунок до ювілеїв чекали архівісти. Він умів любити людей...

Народився Борис Васильович Іваненко 20 жовтня 1933 р. у м. Каневі в родині вчителів. Закінчивши 1956 р. історико-філософський факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, він тривалий час (1956–1966) працював у журналістиці (був членом Національної спілки журналістів України), перебував на партійній роботі (1966–1976, 1979–1989). Упродовж трьох років був біля керма Державного комітету УРСР з телебачення і радіомовлення (1976–1979), обирався депутатом Верховної ради УРСР X–XI скликань. Понад півтора десятиліття Борис Васильович присвятив архівній справі. 1989 року його було призначено начальником Головного архівного управління при Раді Міністрів УРСР. Добре обізнаний з проблемами в галузі культури, він зробив вагомий внесок у розвиток української архівістики. На початку 1990-х років, у період складного реформування політичної та економічної систем України, Б. В. Іваненко, спираючись на ядро фахівців архівної служби України, зумів зберегти систему державних архівів, запобігти кадровим втратам, забезпечити стабільний розвиток галузі. Під його керівництвом провадилася робота з демократизації діяльності державних архівів, зокрема здійснювалися розсекречення закритих раніше фондів, приймання на постійне зберігання документів колишніх МВС і КДБ УРСР. Борис Васильович очолював групу з розроблення першого в історії української архівної справи Закону України “Про Національний архівний фонд і архівні установи”. Приділяючи значну увагу піднесенню авторитету українських архівів, Борис Васильович брав участь у роботі міжнародних архівних форумів, сприяв розширенню контактів архівістів України з архівними службами іноземних держав. Він був одним з ініціаторів створення Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства, а також Спілки архівістів України, головою правління якої був

у 1999–2000 рр. У другій половині 1990-х років Борис Васильович очолював ЦДАГО України.

Заслуги Б. В. Іваненка визнано на офіційному рівні – йому було присвоєно звання заслуженого працівника культури України, він був відзначений орденами Трудового Червоного Прапора, “Знак Пошани”, іншими державними нагородами.

Як справжній українець, залюблений у квітучі яблуневі сади малої батьківщини, калиновий цвіт і своїх щиросердних земляків, Борис Васильович віддав багато зусиль діяльності товариства “Чернігівське земляцтво у Києві”, був одним із його засновників та виконавчим директором.

Борис Васильович Іваненко пішов від нас на 75-му році життя, сповнений планів і нереалізованих ідей. У вдячній пам’яті дуже багатьох людей він залишиться живою яскравою особистістю.